

РЕШЕНИЕ

№ 12523

гр. София, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20221110100090 по описа за 2022 година

намери следното:

Делото е образувано по искова молба от Б. С. Д. против В. БГ с искане уволнението му да бъде признато за незаконно, да му бъде заплатено обезщетение за времето, през което е останал без работа, както и да му бъдат присъдени обезщетения за неспазване на предизвестие и обезщетение за неправомерно задържане на трудовата му книжка. Ищецът твърди, че по силата на трудов договор 158 от 02.06.2020 г. бил назначен към ответника на длъжността „транжор“ с трудово възнаграждение в размер на 650 лева. На 05.08.2021г. ищецът бил уведомен от прекия си ръководител, че трудовото му правоотношение трябва да бъде прекратено поради намаляване обема на работа. Въпреки това предложението, отправено до него, било за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, с което ищецът не се съгласил. Настоял за прекратяване на съответното основание, на което ръководителят заявил, че ще му даде отговор до две седмици. На 13.08.2021г. разбрал, че трудовият му договор бил прекратен считано от 10.08.2021г., а от 09.08.2021г. бил назначен с трудов договор към друго дружество – П. ФС ЕООД, без негово знание. На 21.10.2021г. получил нотариална покана чрез нотариус С. М. в която покана ответникът му искал обяснения относно неявяването му на работа за изминал период от време. Ищецът изпратил писмен отговор на нотариалната покана на 25.10.2021г. На 21.12.2021г. при направена от него справка в електронния сървър на НАП установил, че трудовият му договор бил прекратен на същата дата от ответника, на основание дисциплинарно уволнение. Към днешна дата ищецът не е получил заповед за уволнение. Моли съда да признае прекратяването на трудовото правоотношение за незаконно и същото да бъде отменено, да бъде

възстановен на работа и да му бъде заплатено обезщетение за оставане без работа за периода от 21.12.2021 г. до 21.06.2022 г. в размер на 3900 лв., ведно със законната лихва, считано от 04.01.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 1950 лева – имуществени вреди, вследствие на незаконното задържане на трудовата му книжка в съда, изразяващи се в пропуснати ползи за това, че не е успял да се регистрира към Агенцията по заетостта и да получава обезщетение за безработица и сумата от 650 лева – обезщетение за неспазено предизвестие. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взима становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца на посочената длъжност. Твърди, че в началото на месец август 2021 г. ищецът пожелал да напусне работата си към дружеството. Ответникът съставил заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, но тъй като ищецът не се явил, за да я подпише, същата била анулирана. На 25.08.2021 г. ответникът изпратил писмена покана до ищеца за явяване на работа на 30.08.2021 г. в 8:00 ч. Поканата била изпратена във връзка с обстоятелството, че прекратяването на трудовото правоотношение било анулирано и ищецът следвало да се върне на работа. Въпреки това ищецът не се явил на работа за периода от 30.08.2021 г. до 13.10.2021 г. за общо 31 работни дни, без да посочи уважителни причини за това и без да отговори на поканите, отправени до него, да се върне на работа. На 20.09.2021 г. ответникът изпратил втора покана до ищеца чрез куриер, с която същият бил поканен да се яви на адреса на управление на дружеството в срок до 5 дни от датата на получаване на поканата или да представи писмени обяснения за неявяването си на работа за периода от 30.08.2021 г. до 20.09.2021 г. На 21.09.2021 г. ищецът информирал куриера по доставката на пратката, че ще се яви в офиса на куриера и ще получи там поканата, но не се явил в офиса на куриера и не се явил и на работа. Поради това на 21.10.2021 г. на ищеца лично била връчена нотариална покана на нотариус Садифе Мехмедова, съдържаща и представляваща Искане за предоставяне на устни или писмени обяснения по реда на чл. 193 КТ изх. № 22/13.10.2021г. Ищецът изпратил своя отговор, съдържащ обяснения, които работодателят счел за неоснователни и неизвинителни. Със Заповед № 19-2021 от 01.11.2021 г. ответникът наложил на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратил трудовото правоотношение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. Заповедта била изпратена на ищеца отново чрез нотариус С М като обаче този път била връчена по реда на чл. 47, ал. 1 и ал. 2 ГПК. Ответникът счита, че трудовото правоотношение с ищеца било законосъобразно прекратено на 21.12.2021 г. Счита, че исковете са неоснователни и моли за тяхното отхвърляне. След оставяне на исковата молба без движение в рамките на изпълнение на процедурата по чл. 140, ал. 1 ГПК ищецът подава уточняваща молба от 07.06.2022 г. Заявява, че трудовото правоотношение било прекратено със Заповед № 15 от 09.08.2022 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, която била подписана от ответника, но не и от самия ищец. Отрича, да е бил уведомяван за анулирането на същата или за получаването на покани за връщане на работа. Твърди, че поканата за това, изпратена от ответника на 25.08.2021 г. била адресирана до неправилен адрес. Твърди, че бил разбрал за продължаването на трудовото му правоотношение с получаването на поканата за даване на писмени обяснения по реда на чл. 193 КТ. Оспорва с отсъствието си на работа от 30.08.2021 г. до 13.10.2021 г. да е извършил дисциплинарно нарушение.

В последното по делото съдебно заседание страните, редовно призовани, изпращат представители и поддържат исканията си.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното:

Между страните не се спори, че ищецът е бил служител към ответника на длъжност транжор на основание трудов договор 158 от 02.06.2020 г. с трудово възнаграждение от 650 лева. Безспорни са също така фактите, че ищецът е получил от ответника покана за даване на обяснения по чл. 193, ал. 1 КТ, връчена чрез нотариус Садифе Мехмедова на 21.10.2021 г., както и че е депозирал такива пред ответника, както и че трудовата книжка на ищеца се намира при ответника. Не се спори също така, че ответникът е издал заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, с която ищецът не се е съгласил и която не е била подписана от него.

По делото е представен препис на покана от 25.08.2021 г. (л. 60 от делото), с която ответникът уведомява ищеца, че все още е негов служител и че следва да се яви на работа. Видно от представената разписка (л. 62 от делото) поканата е изпратена чрез куриерска фирма на адрес като липсват доказателства да е била получавана от ищеца.

От представения по делото препис (л. 48 от делото) на заповед № 19-2021 от 01.11.2021 г. се установява, че ответникът е наложил на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“ и поради този факт е прекратил трудовото правоотношение с него на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ. Като нарушение на трудовата дисциплина е посочен факта, че ищецът е отсъствал от работа за периода от 30.08.2021 г. до 13.10.2021 г. без да посочи уважителни причини за това. Заповедта е била връчена на адрес гр. София, ж.к. Левски Г, бл. 36, вх. Д, ет. 8, ап. 140.

От представения по делото препис на извлечение от Националната Агенция по приходите (л. 102 от делото) се установява, че договорът на ищеца с ответника е бил прекратен на 21.12.2021 г.

По делото е представен препис от писмо от Главна инспекция по труда, адресирано до ищеца (л. 35 от делото). Констатиран са нарушения на трудовото законодателство от страна на ответника, които не засягат прекратяването на трудовото правоотношение. Представен е и препис от Решение № ППН-02-664 (2021) от 08.08.2022 г., на Комисията за защита на личните данни, с което са били обявени за основателни жалби на ищеца срещу ответника за установени нарушения на режима на защита на личните данни на ищеца, които също не засягат прекратяването на трудовото правоотношение.

Като свидетел по делото е разпитан Св Б П – бивш служител на ответника. Заявява, че е бил служител на ответника, на длъжност „Началник склад и мениджър качество“. Познава ищеца и го посочва в залата. Работата му се състояла в контрол и организиране производството на обезкостяване на месо в цеха на ответника. Отговарял за работата на работниците, които били свързани с цеха за месопреработка и били служители на ответника. В този цех не работили хора, които да не са били служители на ответника. През август месец ищецът отсъствал от работа по необясними за свидетеля причини, не знае ищецът да бил ползвал болничен или отпускателен лист. Няколко пъти ответникът правел опит да се свърже с него безуспешно. В края на август месец свидетелят, заедно с негов колега, направили протокол, в който установили,

че ищецът не се явява на работа, тъй като той не се явил на работа през почти целият август месец. Протоколът бил съставен, след което била изпратена покана, на която ищецът не отговорил и продължил да не се явява на работа. През септември месец бил съставен втори протокол за продължаващото му отсъствие без причина. След което свидетелят и същият негов колега написали докладна-записка, че ищецът продължава да не се явява на работа. Това се случило през месец октомври. Фирма Перфекто била наемател в складовата база на ответника. Свидателят не знае за наличие на отношения между двете дружества.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ работодателят може да прекрати едностранно трудовото правоотношение с работника при налагането на наказание „дисциплинарно уволнение“ налагането на това наказание става с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Прекратяването на трудовото правоотношение на това основание е директна последица от налагането на дисциплинарното наказание, което налага проверка за това дали същото е наложено при спазване на законовите изисквания в рамките на уредените в закона преклузивни срокове. Съгласно чл. 194, ал. 1 КТ дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по-късно от 1 година от извършването му. Сроковете за налагане на наказанията са два. Краткият двумесечен срок се поглъща от едногодишния. Ако е изтекъл едногодишният срок от извършването на нарушението, дисциплинарното наказание не може да бъде наложено, дори и да не е изтекъл краткият двумесечен срок от узнаването му, което се случва при хипотеза на по-късно откриване /узнаване/ на извършеното дисциплинарно нарушение. В случая от представените по делото доказателства се установява, че самото нарушение, за което ответникът твърди, че се е случило, е било през периода от 30.08.2021 г. до 11.10.2021 г. Процесната заповед е издадена на 01.11.2021 г., т.е. срокът е спазен. Процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ също е спазена, като от писмените доказателства по делото се установява, че искането за обяснения е получено от ищеца на 21.10.2021 г., а такива са депозираны на 25.10.2021 г. Съдът приема, че ищецът е имал достатъчно време да се запознае с фактите, за които му се иска обяснение и да даде такова, т.е. не е било налице фиктивно изпълнение на процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ. С оглед на това съдът пристъпва към изследване установяването на твърдяното нарушение и неговата тежест.

По отношение на нарушението, изразяващо се в неявяване на работа на ищеца през периода от 30.08.2021 г. до 11.10.2021 г.: Този факт не се спори между страните, като обяснението на ищеца за това е, че свидетелят Патарински бил заявил на ищеца, че трудовото му правоотношение ще бъде прекратено поради намаляване обема на работа и че му бил предложил то да бъде прекратено по взаимно съгласие преди това. В разпита си свидетелят Патарински не заяви наличието на такива обстоятелства. Не са налице и никакви писмени доказателства, които да ги установяват. За тях по делото не бяха събрани доказателства, поради което съдът е длъжен да ги счита за невъзникнали. За твърденията на ищеца, че на 13.08.2021г. разбрал, че трудовият му договор бил прекратен считано от 10.08.2021г., а от 09.08.2021г. бил назначен с трудов договор към друго дружество – Перфекто ФС ЕООД,

без негово знание, също не се събраха доказателства. Напротив, от приложеното по делото писмо от Главна инспекция по труда, адресирано до ищеца (л. 35 от делото) е установено, че трудовият договор не е прекратен и това е било доведено до знанието на ищеца. Доказателства за твърдението на ищеца, че трудовият му договор е бил прекратен от ответника, считано от 10.08.2021 г. също не се събраха по делото. Напротив, от приложеното извлечение от Националната агенция за приходите (л. 102 от делото) се установява, че договорът на ищеца с ответника е бил прекратен на 21.12.2021 г. Становището на ищеца, заявено с молбата, нахождаща се на л. 76 от делото, че трудовият му договор е бил прекратен със заповед № 15 от 09.08.2021 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ също не се споделя от съда, тъй като видно от представения препис от същата (л. 127 от делото) тя не е подписана от ищеца. Този факт не се и спори между страните. Специфичното основание на прекратяването на трудовото правоотношение, уредено в чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ определя за момент на прекратяване на трудовото правоотношение, момента на постигане на общото съгласие, като в случая заповедта има чисто декларативен, а не конститутивен характер. Доколкото не е била подписана от една от страните по трудовото правоотношение, а и липсата на съгласие не е спорна по делото, се налага изводът, че правоотношението въобще не е било прекратявано на това основание. Поради това неизяснен по делото остава въпросът защо ищецът е приел, че трудовото му правоотношение е било прекратено на това или на което и да е било основание и защо е преустановил явяването си на работа за периода от 30.08.2021 г. до 11.10.2021 г. Съдът намира, че с това си поведение той е извършил дисциплинарно нарушение, съгласно чл. 187, ал. 1, т. 1 КТ.

По отношение избора на наложеното наказание, като съобрази нарушението – неявяване на работа за период от 28 работни дни – по отделно и в тяхната съвкупност, съдът достига до извода че неговата тежест е достатъчна, за да обоснове наложеното наказание.

В заключение настоящата инстанция намира, че наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяването на трудовото правоотношение от страна на ответника със Заповед № 19-2021 от 01.11.2021 г. са извършени законосъобразно. Искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Като обусловени от него, неоснователни се явяват и всички останали предявени искове. Искът с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ е неоснователен, тъй като урежда обезщетяване за вредите, които той е претърпял поради незаконно задържане на трудовата му книжка, след като трудовото правоотношение е било прекратено. В случая не се установи ответникът да е прекратил трудовото правоотношение незаконно или да е задържал трудовата книжка на ищеца незаконно. Искът с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ е неоснователен, тъй като урежда отговорност за страната, която е имала право да прекрати трудовия договор с предизвестие, спазила предизвестieto. Нито едно разгледано в настоящото производство основание за прекратяване на трудовото правоотношение – било то чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ или чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ не предвиждат предизвестие във фактическия си състав, така че такава отговорност не е възникнала за никоя от страните по делото.

С оглед оставянето на исковете без уважение и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът по делото следва да заплати на ответника сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. По направеното от ищеца възражение за прекомерност, съдът намира следното: съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1

от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или сумата от 710 лева. Доколкото това е и размерът на сторените от ответника разноси за адвокатско възнаграждение, съдът намира, че искането за намаляване поради прекомерност е неоснователно и не следва да се уважава.

Държавните такси по исковете, които се отхвърлят като неоснователни следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Б. С. Д., ЕГН: ***** със съдебен адрес против В БГ ЕООД, ЕИК: със съдебен адрес искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 3 КТ, вторият във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за признаване на уволнението му на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ за заеманата от него длъжност „транжор“ за незаконно и за неговата отмяна, както и за осъждане на ответника да му заплати сумата от 3900 лева – обезщетение за оставането му без работа за период от шест месеца, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. С. Д., ЕГН: ***** против В БГ ЕООД, ЕИК: иск по чл. 226, ал. 2 КТ за осъждане на ответника да му заплати сумата от 1950 лева – имуществени вреди, състоящи се в пропуснати ползи вследствие на незаконното задържане на трудовата му книжка, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. С. Д., ЕГН: ***** против В БГ ЕООД, ЕИК: иск по чл. 220, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да му заплати сумата от 650 лева – обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудовия договор, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, като неоснователни.

ОСЪЖДА Б. С. Д., ЕГН: ***** да заплати на В БГ ЕООД, ЕИК: на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените по делото разноси в размер на 710 лева – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____